

være i Stand til at inddrage under det samme Ekspropriationssynspunkt, som det ærede Medlem gjorde gældende.

Det ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen) har imidlertid taget sig over paa en efter min Mening overordentlig fyldig og oplysende Maade at gaa Forslaget efter i Sømmene og i det hele at give en Prøvelse af de Kendsgerninger, som i saa Henseende ere afgørende. Han har efter min Mening fuldkommen Ret i, at de Momenter, der ere fremhævede af den ærede Ordfører som prisfordyrende, ikke vare de egentlig afgørende. Lad mig først nævne Brysseler-Konventionen. Det ærede Medlem fra Kellerup har utvivlsomt Ret i, at der aldeles ikke er Tale om, at der ved Brysseler-Konventionen skete nogen Art af kunstig Fordyrelse af Sukkeret. Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) omtalte overhovedet Brysseler-Konventionen paa en mærkelig Maade. Han syntes at opfatte Brysseler-Konventionen som en Slags Forsamling eller en Kommission. Ja, der er en international Kommission, som er beskæftiget med at overvaage Brysseler-Konventionens Bestemmelser, men Brysseler-Konventionen i sig selv er et Stykke Papir, en Traktat, og den Komité, som i disse Dage er ved at samles i Bryssel for at overvaage Overholdelsen af eller videre udvikle Brysseler-Konventionens Bestemmelser, bestaar ikke, saaledes som man skulde tro af det ærede Medlems Foredrag, af Fabrikanter. I det hele fik mandet Indtryk, at denne Konvention var en mystisk Magt, der sad og raadede over Verdens Skæbne, for saa vidt Verden var sukkerforbrugende. Saaledes er det imidlertid ikke, Brysseler-Konventionen er en folkeretlig Traktat, ligesom saa mange andre, blot forskellig derved, at den er sluttet mellem mange Stater paa en Gang, og de Mennesker, som komme sammen, ere ikke Folk, som have at varetage Fabrikantinteresser, men ere rene og skære Statsrepræsentanter. At Sverige til at indtræde i denne Komité har været saa fornuftig at vælge en Mand, der forstaa sig paa det, nemlig Tranchell, hvortil det ærede Medlem sigtede, kan i saa Henseende ikke geraade Sverige eller vedkommende Mand til Forklejnelse, og jeg vilde ønske, at ogsaa Danmark vilde følge det Princip, naar vi skulle udsende Diplomater, at vælge Folk, som forstaa sig paa Sagerne. Det er altsaa statsdelegerede, Repræsentanter for de vedkommende Statsmagter, som her komme sammen, og det er som Følge deraf naturligt, at de ere i Stand

til at tale afgørende Ord om vedkommende Lands Lovgivning.

Nu er det saaledes, som allerede det ærede Medlem fra Kellerup kortelig har peget paa, at man i forskellige store europæiske Lande var kommen ind paa at sælge Sukkeret til Udlandet til en Pris, som var lavere end Produktionsomkostningerne i vedkommende Land, og det, der er sket ved Hjælp af Brysseler-Konventionen, er kun en saadan Regulering af Prisforholdet, at Prisen paa Verdensmarkedet er kommen i Overensstemmelse med Produktionsomkostningerne i de sukkerproducerende Lande, men ikke en kunstig Prisfordyrelse. I og for sig turde der være noget sundt og naturligt, noget, som det forekommer mig, at man heller ikke fra socialdemokratisk Side med Føje skulde kunne modsætte sig, i, at man bringer en Vares Pris i Overensstemmelse med Produktionsomkostningerne. Der var heller ikke ret megen Mening i, at man for Eksempel i Tyskland lod de tyske Sukkerkonsumenter betale en højere Pris, for at engelske Sukkerkonsumenter kunde faa tysk Sukker til overdreven billig Pris. Derfor tør jeg sige, at Brysseler-Konventionen i alle Maader er en af de Foranstaltninger, som man ikke mindst fra de smaa Landes Side maa omfatte med den største Sympati, og det er højst mærkeligt her at faa den anført som en Grund til at træffe særlige eksorbitante Forholdsregler som dem, der ere foreslaaede fra det ærede Medlems Side.

Dernæst komme vi til det andet prisfordyrende Moment, der blev nævnt, nemlig Trustdannelsen. Som jeg nys berørte, er det ikke saaledes, at man her kan tale om Trust, i hvert Fald ikke i den Betydning af Ordet, at Aktieselskabet De danske Sukkerfabrikker efter moderne amerikansk Lovgivning vilde kunne opløses af Domstolene, altsaa skulde være en Forretning, som monopoliserer Driften i Landet. Saa længe det er saaledes — og det har nu altsaa virkelig vist sig at være saaledes —, at der til enhver Tid kan skabes Foretagender, som, hvad Øjeblik de ville, kunne konkurrere med De danske Sukkerfabrikker, kan man efter min Mening ikke med Føje tale om et praktisk Monopol. Her naa vi imidlertid til det ejendommelige — det stikker saa mange Mennesker, ikke mindst indenfor Socialdemokratiet, i Øjnene —, at der her er tjent saa overordentlig mange Penge. Nu skulde man tro, at man maatte glæde sig ved, at der dog er nogle Foretagender i dette arme Land,